

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	VII K 400/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	R. W.	Pkt 1 sentencji wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1) W dniu 18 września 2018 roku na terenie Szkoły Podstawowej nr	1) zeznania świadka A. K. 2) zeznania M. B.	1) 22v-23, 53 v, 154v-155 2) 3	

<p>(...) w P. N. K. skradziono telefon komórkowy marki H. (...) (...) nr (...), (...). Telefon stanowił własność rodziców N. K.. Dziewczynka zawiadomiła o kradzieży matkę - A. K..</p>	<p>3) aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych 4) notatka urzędowa 5) zeznania J. J.</p>	<p>3) 160-162 4) 1 5) 64v.</p>	
<p>2) W dniu 18 września 2018 roku oskarżony R. W. ze znajomym S. M. szedł ulicą (...) w P. Podszedł do nich A. P. z kobietą. Poprosili oskarżonego o pomoc w zostawieniu w lombardzie telefonu marki H. (...) (...), ponieważ oni nie mają dowodów osobistych. A. P. zapewniał, że telefon stanowi jego własność. Zaoferował zapłatę za przysługę. R. W. przystał na propozycję.</p>	<p>1) wyjaśnienia oskarżonego R. W.</p>	<p>1) 69 2) 132v-133 156</p>	
<p>3) R. W. poszedł z A. P. i towarzyszącą mu kobietą do lombardu na ul. (...) w P., żeby zastawić telefon.</p>	<p>1) wyjaśnienia oskarżonego R. W.</p>	<p>1) 69, 132v.-133 156-157</p>	
<p>4) W lombardzie R. W. zawarł umowę przedwstępną. Za zastawienie samego telefonu bez osprzętu i akcesoriów R. W. otrzymał kwotę 150 zł. Pieniądze przekazał A. P.. W zamian za przysługę dostał kwotę 10 złotych.</p>	<p>1) wyjaśnienia oskarżonego R. W. 2) zeznania świadka E. M. 3) notatka urzędowa 4) umowa przedwstępna 5) konfiskata 6) notatka urzędowa 7) protokół zatrzymania rzeczy</p>	<p>1) 69, 132v.-133 156-157 2) 155-156 3) 41, 42 4) 51 5) 43 6) 41 7) 44-46</p>	

5) A. K. odzyskała skradziony telefon z lombardu.	1) zeznania A. K. 2) pokwitowanie	1) 53v154v.-155 2) 56	
6) Wartość telefonu w dniu 18.09.2018 r. wynosiła 369 złotych.	1) opinia biegłego rzeczoznawcy 2) zeznania E. M. 3) aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych	1) 170-171 2) 155-156 3) 160-162	
7) Telefon został skradziony przez K. M..	1) Zeznania A. K. 2) Zeznania A. P.	1) 154v.-155 2) 156-156v	
8) R. W. był już karany.	Dane o karalności	83-84	
9) R. W. nie cierpi na chorobę psychiczną ani upośledzenie umysłowe. Jest uzależniony od alkoholu. Nie jest uzależniony od narkotyków. W chwili popełnienia zarzucanego mu czynu miał prawidłowo zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.	Opinia sądowo psychiatryczna –	98-99	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	R. W.	Pkt 1 sentencji wyroku	

Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
10) Telefon miał wartość 600 złotych	Zeznania A. K.	22v.-23, 53v., 154v.-155	
11) A. P. nie widział się z oskarżonym R. W. i nie był z nim w lombardzie.	zeznania A. P..	156-156v	
2. OCena DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2,3,4	wyjaśnienia oskarżonego R. W.	<p>Wyjaśnienia oskarżonego R. W. w zakresie faktów, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w dniu 18 września 2018 roku na ulicy został zaczepiony przez A. P. i towarzyszącą mu kobietę; - A. P. i towarzysząca mu kobieta poprosili go o pomoc w zastawieniu w lombardzie telefonu, na co R. W. wyraził zgodę; - A. P. twierdził, że telefon stanowi jego własność; - otrzymaną w zamian za zastawienie telefonu w lombardzie kwotę 150 zł przekazał A. P.; - w zamian za przysługę otrzymał kwotę 10 zł, 	

		są spójne, konsekwentne, rzeczowe, korespondują ze zgromadzonym materiałem dowodowym.	
1	zeznania świadka A. K. zeznania M. B. zeznania J. J.	Zeznania świadków są spójne, rzeczowe, konsekwentne, dlatego też zasługują na wiarę. Ponadto wzajemnie się uzupełniają.	
4	zeznania świadka E. M.	Zeznania świadka są spójne, rzeczowe, konsekwentne, dlatego też zasługują na wiarę. Ponadto korespondują z dokumentami w postaci umowy przedwstępnej, konfiskaty, protokołu zatrzymania rzeczy.	
6	opinia biegłego rzeczoznawcy częściowo zeznania E. M. aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych	Sąd podzielił wnioski opinii biegłego. W ocenie Sądu opinia jest jasna, pełna, wewnątrznie niesprzeczna oraz kompletna i spełnia wszystkie wymogi o jakich mowa w treści art. 201 kpk. Nadto pochodzi od osoby fachowej i bezstronnej nie zainteresowanej korzystnym rozstrzygnięciem na rzecz którejkolwiek ze stron procesu. Żadna ze stron nie kwestionowała wniosków wyrażonych w opinii. Strony nie zgłaszały do opinii zastrzeżeń. Biegły wydając opinie miał też na uwadze dokumentację dotyczącą telefonu w tym aneks do umowy o świadczenie usług	

		<p>telekomunikacyjnych.</p> <p>Wskazany nieosobowy materiał dowodowy przedstawiony przez pokrzywdzoną nie wzbudził żadnych wątpliwości dowodowych Sądu.</p> <p>Ponadto opinia ta koresponduje z zeznaniami E. M., która na co dzień w swojej pracy zawodowej miała do czynienia z takimi telefonami i dokonywała wyceny ich wartości. E. M. zeznała, iż ten telefon był wart około 300-350 złotych.</p>	
1, 4	<p>notatka urzędowa</p> <p>umowa przedwstępna</p> <p>konfiskata</p> <p>aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych</p> <p>protokół zatrzymania rzeczy</p>	<p>Nieosobowy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie był podczas postępowania kwestionowany i Sąd nie znalazł podstaw, aby podważyć jego wiarygodność.</p>	
5	<p>zeznania świadka A. K.</p> <p>pokwitowanie</p>	<p>Wskazany osobowy i nieosobowy materiał dowodowy wzajemnie się uzupełnia.</p>	
7	<p>Zeznania A. K.</p> <p>Zeznania A. P.</p>	<p>A. K. potwierdziła, że K. M. w dniu kradzieży była na terenie szkoły, co A. K. widziała na szkolnym monitoringu.</p> <p>Nadto A. P. potwierdził, że otrzymał od K. M. jeden ze skradzionych tego dnia telefonów.</p>	

		Wskazane zeznania uzupełniają się, dlatego też zasługują na wiarę.	
8	Dane o karalności	Nieosobowy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie był podczas postępowania kwestionowany i Sąd nie znalazł podstaw, aby podważyć jego wiarygodność.	
9	Opinia sądowo – psychiatryczna.	Opinia jest jasna, pełna, kompletna i nie zawiera sprzeczności. Pochodzi od dwóch lekarzy psychiatrów, osób obiektywnych i bezstronnych, całkowicie nie zainteresowanych w rozstrzygnięciu toczącego się postępowania na korzyść którejkolwiek ze stron procesu.	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
2,3,4	wyjaśnienia oskarżonego R. W.	Nie zasługują na wiarę wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim nie przyznaje się on do popełnienia zarzucanego mu czynu lub umniejsza swoje negatywne zachowanie, szukając	

		<p>usprawiedliwienia dla niego. Jest to wyraz przyjętej przez oskarżonego linii obrony. Podkreślić należy okoliczności, w jakich wszedł w posiadanie telefonu. Został mianowicie zaczepiony na ulicy przez dwie młode osoby i poproszony o pomoc w zastawieniu telefonu w lombardzie. Choć A. P. zapewniał, że telefon jest jego własnością, powinno to wzbudzić wątpliwości oskarżonego co do źródła jego pochodzenia. Na podstawie towarzyszących okoliczności powinien przypuszczać, że telefon ten może mieć nielegalne pochodzenie.</p>	
11	zeznania A. P.	<p>Zeznania świadka, w części w której kwestionuje, że to on przekazał telefon R. W. są zdaniem Sądu nieprawdziwe, wykrętne, sprzeczne przede wszystkim z wyjaśnieniami oskarżonego oraz pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, któremu Sąd dał wiarę.</p>	
10	Zeznania A. K.	<p>Sąd ustalając wartość telefonu nie opierał się, przeciwnie do organu prokuratorskiego, na zeznaniach A. K.. Jedynie w tej części Sąd pominął zeznania tego świadka. Trzeba bowiem pamiętać, że A. K. nie jest profesjonalistą</p>	

w dziedzinie wyceny ruchomości w tym telefonów. O ile jeszcze w początkowej fazie, zanim Sąd zapoznał się bezpośrednio z zeznaniami tego świadka można byłoby mieć ewentualnie wątpliwości, czy może jednak świadek ten ma szczególną wiedzę w tym zakresie o tyle zeznania A. K. złożone przed Sądem rozwiały jakiegokolwiek wątpliwości. A. K. szczerze bowiem przyznała, iż podała wartość telefonu w oparciu o to co zasugerowała jej przesłuchująca ją policjantka.

Zeznania A. K. nie wytrzymują konfrontacji przede wszystkim z opinią biegłego rzeczoznawcy, który jest profesjonalistą w tej dziedzinie.

Ponadto opinia ta doznaje wzmocnienia w kontekście zeznań E. M., która od dłuższego czasu pracowała w lombardzie. Tym samym świadek ten na co dzień zajmuje się zawodowo wyceną używanych przedmiotów wstawianych do lombardu w tym telefonów komórkowych. Miała zatem w tym zakresie niezbędną wiedzę i doświadczenie potrzebne do wykonywania pracy. E. M. podała, iż telefon ten był wart około 300-350 złotych a więc wartość zdecydowanie bliższą biegłemu niż

		zeznaniom A. K. i sugestiom przesłuchującej policjantki.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	1	R. W.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
R. W. został oskarżony o to, że w dniu 18 września 2018 roku w lombardzie mieszczącym się przy ul. (...) w P. dokonał zbycia telefonu komórkowego marki H. (...) (...) za kwotę 150 zł, przy czym faktyczna jego wartość to około 600 zł, wiedząc, że telefon ten został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę A. K., tj. o czyn z art. 291 § 1 kk.			

Sąd nie podzielił kwalifikacji prawnej przyjętej przez oskarżyciela i wskazanego przez niego opisu czynu.

Na wstępie zaznaczyć należy, że przestępstwo paserstwa należy do grupy czynów przepołowionych. Oznacza to, iż od wartości mienia stanowiącego przedmiot przestępstwa, zależy czy czyn zostanie zakwalifikowany jako przestępstwo czy wykroczenie.

Przedmiotem przestępstwa paserstwa (zarówno w jego typie umyślnym jak i nieumyślnym – art.291 § 1 kk i art. 292 § 1 kk) jest rzecz uzyskana za pomocą czynu zabronionego.

Zachowanie się sprawcy przestępstwa stypizowanego w art. 291 § 1 kk jest ściśle przez ten przepis określone i polegać może na czterech formach działania, przyjmujących postać nabycia, pomocy do zbycia, przyjęcia lub pomocy do ukrycia rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego.

Paserstwo nieumyślne z art. 292 kk zachodzi w sytuacji, gdy sprawca w chwili realizacji jednej z czynności sprawczych nie ma świadomości o pochodzeniu rzeczy z czynu zabronionego, ale na podstawie okoliczności towarzyszących jego

czynowi, sprawca powinien i może przypuszczać iż dana rzecz z tego czynu pochodzi.

Natomiast przedmiotem paserstwa będącego wykroczeniem (zarówno w jego typie umyślnym jak i nieumyślnym art. 122 § 1 i 2 kw) jest rzecz uzyskana za pomocą kradzieży lub przywłaszczenia.

Zgodnie z art. 122 § 1 kw podlega karze kto nabywa mienie, wiedząc o tym, że pochodzi ono z kradzieży lub z przywłaszczenia, lub pomaga do jego zbycia albo w celu osiągnięcia korzyści majątkowej mienie to przyjmuje lub pomaga do jego ukrycia, jeżeli wartość mienia nie przekracza 500 złotych.

Wykroczenie określone w art. 122 § 1 kw w zakresie czynności wykonawczych polegających na nabyciu mienia oraz pomocy do jego zbycia można popełnić umyślnie w postaci zamiaru bezpośredniego. Należy przychylić się do stanowiska wyrażonego w doktrynie, że w zakresie tych czynności wykonawczych, z uwagi na użycie zwrotu "wiedząc o tym", sprawca nie może popełnić tego czynu zabronionego z zamiarem ewentualnym (tak M. Szwarczyk, w: T. Bojarski, Kodeks wykroczeń, 2015, s. 486; zob. jednak odmiennie M. Zbrojewska,

w: T. Grzegorzcyk, Kodeks wykroczeń, 2013, s. 577). Wydaje się, że jeżeli sprawca godzi się z tym, że mienie pochodzi z kradzieży lub z przywłaszczenia, to w grę może wchodzić odpowiedzialność za wykroczenie unormowane w art. 122 § 2 KW.

Jak stanowi natomiast art. 122 § 2 kw podlega karze kto nabywa mienie, o którym na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i może przypuszczać, że zostało uzyskane za pomocą kradzieży lub przywłaszczenia, lub pomaga do jego zbycia albo w celu osiągnięcia korzyści majątkowej mienie to przyjmuje lub pomaga do jego ukrycia, jeżeli wartość mienia nie przekracza 500 złotych.

W zakresie czynności wykonawczych paserstwa strona podmiotowa wykroczenia przewidzianego w art. 122 § 2 kw jest identyczna, jak w przypadku wykroczenia unormowanego w art. 122 § 1 kw, a więc obejmuje zamiar bezpośredni. Kryterium odróżniającym wspomniane wykroczenia jest nieumyślność co do pochodzenia mienia będącego przedmiotem czynności wykonawczych sprawy. W przypadku wykroczenia unormowanego w art.

122 § 2 kw sprawca nie ma zamiaru co do tego, że mienie pochodzi z kradzieży lub z przywłaszczenia, choć na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać o ich pochodzeniu z wymienionych czynów zabronionych.

Przytoczone ujęcie normatywne art. 122 § 2 kw odwołuje się tylko do niedbalstwa ("powinien i może przypuszczać"), ale a minore ad maius uzasadniona jest również odpowiedzialność za to wykroczenie w przypadku lekkomyślności.

W niniejszej sprawie zebrany materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, że oskarżony dopuścił się wykroczenia z art. 122 § 2 kw.

Wartość telefonu na dzień popełnienia czynu opiewała bowiem na kwotę 369 złotych.

Zebrany materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonemu popełnienia paserstwa umyślnego. Nie ma bowiem żadnych dowodów na to, że oskarżony wiedział, że telefon pochodzi z kradzieży lub przywłaszczenia.

Natomiast w realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że oskarżony, poproszony przez przypadkowo

napotkane na ulicy osoby o pomoc w zastawieniu telefonu w lombardzie, powinien na podstawie towarzyszących okoliczności przypuszczać, że rzecz ta pochodzi z kradzieży lub przywłaszczenia. Jego czujność powinny wzbudzić już ich tłumaczenia. Osoby te twierdziły, że nie mogą same zastawić telefonu, ponieważ nie mają przy sobie dowodów osobistych. Wiadomym natomiast jest, że aby móc zawrzeć umowę w lombardzie koniecznym jest do tego dowód osobisty. Natomiast w niniejszej sprawie dziwnym trafem żadna z dwóch osób będących w posiadaniu telefonu i udających się do lombardu nie miała dowodu osobistego i naiwnie liczyła na to, że będzie szukać kogoś pod lombardem w celu zastawienia telefonu.

Ponadto A. P. miał zapewniać oskarżonego, że jest właścicielem telefonu. Jednocześnie za przysługę zaoferowali mu wynagrodzenie.

Oskarżony powinien podejść do takiej oferty z dużą dozą krytycyzmu. Zakładając, że osoby te potrzebowały pilnie pieniędzy (inaczej bowiem nie oddawałyby telefonu do lombardu) i nie miały nic na sumieniu, wróciłyby się po dowód

i udały do lombardu bez pośrednictwa osoby trzeciej. Angażowanie osób postronnych nie znajduje w tej sytuacji żadnego logicznego wytłumaczenia. Wiązało się bowiem z koniecznością odstąpienia części zysku.

Nadto jeżeli faktycznie A. P. był właścicielem telefonu, powinno zastanowić R. W., dlaczego nie oddał wraz z telefonem akcesoriów od niego, co niewątpliwie podniosłoby jego wartość.

R. W. powinien i mógł przypuszczać w okolicznościach tej sprawy, że napotkane przez niego osoby z telefonem, nie chciały podać swoich danych osobowych w lombardzie, w celu uniemożliwienia ich identyfikacji. Tym samym oskarżony powinien i mógł przypuszczać, że telefon został uzyskany za pomocą czynu kradzieży lub przywłaszczenia.

Reasumując w ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie pozwala na przypisanie oskarżonemu popełnienia tzw. paserstwa nieumyślnego. Pomagał bowiem do zbycia rzeczy, co do której na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że została uzyskana za

pomocą kradzieży lub przywłaszczenia.			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
R. W.	1	1	Oceniając, iż stopień społecznej szkodliwości

czynu jest dość znaczny
Sąd wziął pod uwagę:

- rodzaj i charakter naruszonego dobra jakim jest w niniejszej sprawie mienie;

- dość istotne rozmiary grożącej szkody;

- popełnienie wykroczenia z zamiarem bezpośrednim;

- motywację sprawcy, który działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił fakt uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonego.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę fakt odzyskania mienia, choć nie jest to niewątpliwie bezpośrednia zasługa oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizowała cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonego oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył R. W. karę grzywny w wysokości 700 złotych. Wymierzając karę Sąd baczył, aby była ona możliwa do wykonania przez oskarżonego, bez znacznego uszczerbku

			<p>w jego majątku, a jednocześnie dotkliwa oraz zrealizowała cele represyjne i wychowawcze.</p> <p>Miarkując wysokość kary grzywny, oprócz okoliczności wskazanych powyżej, Sąd miał na uwadze również sytuację materialną i osobistą oskarżonego. R. W. jest z jednej strony niepracującym rencistą, bez zawodu i z wykształceniem podstawowym. Z drugiej jednak strony uzyskuje regularne miesięczne dochody i jednocześnie nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Dlatego też zdaniem Sądu orzeczona kara grzywny jest adekwatna do jego aktualnych możliwości finansowych i zarobkowych. Zdaniem Sądu orzeczona kara grzywny wyrobi i jednocześnie pogłębi przekonanie (zarówno wobec oskarżonego jak i społeczeństwa), że popełnianie wykroczeń jest nieopłacalne.</p>
<p>5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA <i>Zawarte w WYROKU</i></p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>7.6. inne zagadnienia</p>			

<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. <i>Koszty procesu</i></p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>2</p>	<p>O kosztach obrony z urzędu orzeczono na podstawie § 2, § 4, § 17 ust. 2 pkt 2 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2019r., poz. 18)</p>	
<p>3</p>	<p>O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw. Oskarżony utrzymuje się z renty w wysokości 848 złotych i zasiłku pielęgnacyjnego w wysokości 215 złotych, co uzasadnia ocenę, że uiszczenie kosztów sądowych byłoby</p>	

	dla oskarżonego zbyt uciążliwe.	
6. 1Podpis		